

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r.

sprawy **V. P.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 148 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 grudnia 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 października 2013 r. .

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. z Kancelarii Adwokackiej we W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić V. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r., w sprawie [...], zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W., z dnia 18 października 2013 r., wydany w sprawie [...]. V. P. został prawomocnie skazany za przestępstwa zakwalifikowane:

1. z art. 148 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 25 lat pozbawienia wolności,

2. z art. 278 § 5 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,
3. z art. 119 k.w., za które wymierzono mu karę 30 dni aresztu,
4. na mocy art. 85 k.k. i art. 88 k.k. po połączeniu kar orzeczonych w punktach 1 i 2, wymierzono karę łączną 25 lat pozbawiania wolności, a na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 11 kwietnia 2012 r. do 22 lipca 2013 r.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając:

„rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażającą się w naruszeniu przepisów art. 433 § 2 k.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k., które to naruszenie polega na nierozważeniu przez Sąd Apelacyjny wszystkich zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji przez Sąd Apelacyjny wszystkich zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji, a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, bądź też na ich rozważeniu w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do zaabsorbowania w toku kontroli instancyjnej naruszeń, jakich dopuścił się Sąd I instancji, mających postać zarzutów podniesionych w apelacji”

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego V. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Nie można bowiem podzielić stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku nie odniósł się lub niewystarczająco i nieprzekonująco odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, dopuszczając się w ten sposób naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy podzielił ocenę dowodów i ustalenie będące udziałem Sądu I instancji, nie tylko ograniczając się, do czego był uprawniony, do wskazania,

że dokonane w tej sprawie ustalenia oparte są nie tyle na wyjaśnieniach oskarżonego, co zeznaniach świadków oraz opiniach biegłych ocenionych z punktu widzenia ich wiarygodności w granicach określonych w art. 7 k.p.k., ale także w sposób bardzo wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów. Sądy obu instancji wzięły pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody, a po dokonaniu ich prawidłowej oceny, Sąd Okręgowy dokonał właśnie ustaleń odmiennych od tych, które wynikały z wyjaśnień oskarżonego, który negował swój zamiar zabójstwa pokrzywdzonego.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty zarówno obrazy poszczególnych przepisów postępowania jak i błędu w ustaleniach faktycznych i to odnośnie wszystkich przypisanych skazanemu czynów. Przedmiotem analizy był również zarzut niewspółmierności kary 25 lat pozbawienia wolności.

Nie sposób również w sprawie stawiać zarzutu obrazy przez Sąd odwoławczy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w sytuacji gdy Sąd ten nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie naruszyć wskazanych przepisów, a uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego może być oceniane jedynie w kategoriach wypełnienia wymogów wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Jest to więc zarzut skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 738 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348) oraz zwolnił skazanego V. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisu prawa wskazanego w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

